

[Statsministeren.]

rolle i de oprindelige 6 medlemslande, men der er mange andre, som finder, at vejen fremover ikke må gå ad disse baner.

Efter regeringens opfattelse er det hverken ønskeligt eller realistisk at forestille sig, at det europæiske samarbejde skulle udvikle sig til en forbundsstat. Vi mener heller ikke, det er nødvendigt at foretage ændringer i Romtraktaten eller i institutionernes funktion, men til gengæld er vi enige i, at alle sider af et bestemt problem må inddrages i drøftelserne, i samarbejdet. Det er bl. a. derfor, vi har støttet tanken om mere hyppige møder på regeringschefniveau.

Møderne i Det europæiske Råd, som det nu kaldes, har bidraget til at styrke og til at fremme samarbejdet. Ikke mindst på det seneste møde i Rom mener jeg virkelig, at der foregik en debat af meget stor principiel betydning. At hr. Tindemans tillægger Det europæiske Råd en betydningsfuld opgave som impulsgivende organ, er derfor i overensstemmelse med den danske regerings opfattelse. Samtidig understregede han, at afgørelser, som Det europæiske Råd træffer, må respektere de regler, der er foreskrevet i traktaten.

Udenrigsministeren har her i folketinget den 15. januar redegjort for regeringens holdning til det udenrigspolitiske samarbejde. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at gentage, at regeringen betragter det udenrigspolitiske samarbejde mellem de 9 EF-lande som yderst værdifuldt og medvirker gerne til en udbygning af det.

Vor deltagelse i det europæiske politiske samarbejde har i virkeligheden givet os nye og bedre muligheder for at følge og også for at øve indflydelse på den internationale udvikling. Gennem dialog og samarbejde må landene yde deres indsats for større retfærdighed, større lighed, større tryghed og større solidaritet i hele verden.

For at fremme denne målsætning finder regeringen det naturligt, at de 9 lande samordner deres synspunkter og optræder i fællesskab. Det har, som vi forventede det, også vist sig, at Danmark har kunnet kombinere EF-samarbejdet med det nordiske samarbejde og det på en afgjort positiv måde.

Det har lige siden Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber været skiftende

danske regeringers holdning, at EF-samarbejdet måtte resultere i, at en række konkrete opgaver blev løst i fællesskab. Det var den eneste måde, hvorpå de europæiske lande realistisk kunne søge at angribe mange af de problemer, som rejser sig i vores samfund i dag. Regeringen kan derfor støtte en stor del af de forslag, hr. Tindemans fremfører inden for det område, som falder ind under traktaterne, dvs. det såkaldt kommunitære samarbejde. De er altså i god overensstemmelse med tanker, som vi gav udtryk for, da hr. Tindemans var på besøg i Danmark i oktober 1975.

Danmark må naturligvis yde sit bidrag til, at samarbejdet udvikler sig, så det er i stand til at imødegå skiftende problemstillinger. Jeg er derfor ikke i tvivl om, at det store flertal såvel i folketinget som i befolkningen vil støtte regeringen i en positiv stilling til det europæiske samarbejde også under overskriften den europæiske union.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard):

På en vis måde kunne det være fristende at nøjes med at henvise til det notat, regeringen overgav hr. Tindemans under dennes besøg i København i oktober 1975, når forespørgerne ønsker en redegørelse for regeringens stilling til de kommende drøftelser om den europæiske union. Da jeg imidlertid går ud fra, at det er holdningen til Tindemans-rapporten, forespørgerne er interesseret i, vil jeg i det følgende gennemgå denne rapport bortset fra de spørgsmål, som statsministeren allerede har omtalt, og bortset fra de ting, der blev omtalt under den udenrigspolitiske debat. Jeg vil derfor springe størstedelen af rapportens kapitel I og II over.

Regeringen lagde i sit oplæg til Tindemans vægt på, at EF udvikler en fælles holdning over for omverdenen. Formålet hermed er selvsagt ikke at føre blokpolitik. EF bør med den styrke, som en samlet optræden giver, bidrage konstruktivt til en fornyelse af de eksisterende økonomiske forhold til u-landene, til de andre industrilande og til østlandene.

Danske synspunkter har langt større chance for at blive hørt i internationale forhandlinger, hvis de fremføres i en af de landegrupper — herunder navnlig EF — som Danmark tilhører. I konferencen om inter-